

ΑΝ Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΤΑΞΙΚΗ ΜΑΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗ...

Ο καπιταλισμός βρίσκεται σε κρίση, παγκόσμια. Ο κόσμος, όπως τον ξέρουμε, έχει γίνει ασύμφορος για τα γούστα των αφεντικών, τα κέρδη τους πέφτουν, η αναπαραγωγή τους τίθεται υπό αμφισβήτηση. Για να συνεχίσουν να υπάρχουν θα περάσουν από πάνω μας, θα μας γυρίσουν χρόνια πίσω, θα αρπάξουν ό,τι με αγώνες έχουμε καταφέρει να αποκτήσουμε. Ήδη οι φτωχοί γίνονται φτωχότεροι και ακόμη κι όσοι δελεάστηκαν κάποτε από τον αστραφτερό κόσμο του κέρδους και της κατανάλωσης, ξεπουλώντας τη συνείδηση και την αξιοπρέπεια τους για μερικές στιγμές «επιτυχίας», πετιούνται σαν στημένες λεμονόκουπες από το ίδιο σύστημα που χρόνια αποθέωναν και στήριζαν με τη σιωπή, τη συνενοχή, την ψήφο και την αδράνεια τους.

Το νέο τέλος της Μεταπολίτευσης, αυτό το σταθερό αίτημα και προσδοκία των από πάνω – αίτημα για ξεπέραςμα των «διαχωριστικών γραμμών» και προσδοκία για υποταγή στον «ορθολογισμό των αγορών» – χρησιμοποιεί για να επιβληθεί το ίδιο όχημα που στήριξε τόσο την επτάχρονη δικτατορία, όσο και την 38χρονη δημοκρατία που τη διαδέχτηκε: τον πατριωτισμό και την εθνική ενότητα. Μας λένε ότι η πατρίδα κινδυνεύει και ότι ο ελληνικός λαός οφείλει να βάλει πλάτη για να τη σώσει. Δεν μας λένε, βέβαια, ότι αυτό που στην πραγματικότητα κινδυνεύει είναι τα κέρδη τους, οι τράπεζες κι οι επενδύσεις τους. Ότι αυτό που κινδυνεύει είναι οι κοινωνικές και εργατικές μας κατακτήσεις, το μικρό δηλαδή αυτό κομμάτι απ' τον πλούτο που παράγουμε και μένει στα χέρια μας.

Το μελάνι του πατριωτισμού πέφτει, άλλη μια φορά, για να θολώσει τις ταξικές αντιθέσεις της κοινωνίας. Για να βάλει «αφεντικά και δούλους» στην ίδια μεριά, για να στεγάσει θύτες και θύματα κάτω απ' την ίδια εθνική στέγη. Οι αντιθέσεις, όμως, είναι εδώ και γίνονται όλο και βαθύτερες. Όσο και να προσπαθούν οι θιασώτες της «σύγχρονης και ισχυρής Ελλάδας» δεν θα μπορέσουν να κρυφτούν πίσω από κανένα παραπέτασμα «εθνικής προσπάθειας», «εθνικού χρέους» και «εθνικών θυσιών». Το ξεπέραςμα των αντιθέσεων θα αρχίσει μόνο αφότου συνειδητοποιήσει η καθεμία και ο καθένας μας ότι έχουμε κοινά συμφέροντα ως τάξη, μόνο όταν ξαναποκτήσουμε ο ένας για τον άλλο την εμπιστοσύνη που πουλήθηκε για την «ατομική επιτυχία» και θα ολοκληρωθεί με την καταστροφή του κόσμου της εκμετάλλευσης, της ιδιοκτησίας και της εξουσίας. Κι αυτό δεν είναι δουλειά κανενός «ελληνικού λαού», αλλά στόχος και επιδίωξη των καταπιεσμένων αυτού του κόσμου, των προλεταρίων, ντόπιων και μεταναστών.

Όπως και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, έτσι και σήμερα επιλέγουμε να δούμε τα ιστορικά γεγονότα με μια ματιά διαφορετική από αυτή που θέλουν να μας επιβάλλουν. Αντιμετωπίζουμε ως προπαγάνδα και αλλοίωση της ιστορίας τα περί «σύσσωμου ελληνικού λαού» που αντιστάθηκε στη ξενόδοουλη Χούντα. Και αυτό γιατί γνωρίζουμε πως, αν και η κυρίαρχη οπτική το αποκρύπτει, στην εξέγερση εκφράστηκαν από διαφορετικά κομμάτια, εντελώς ανομοιογενή αιτήματα, που υπερασπίστηκαν και από εντελώς διαφορετικές πολιτικές συμπεριφορές. Όταν η μικρή Μαρία (Δαμανάκη) έπαιζε με τα μικρόφωνα της συντονιστικής και εξέφραζε όλο το βάθος της ρηχής πολιτικής κουλτούρας της («αδέρφια μας στρατιώτες», κ.ά.), κάποιοι ετοιμάζανε μολότωφ στην αυλή του ιδρύματος. Όταν ο ευαίσθητος Παπαχρήστου τραγουδούσε τον εθνικό ύμνο, κάποιοι είχαν πανό στα κάγκελα που έγραφαν «Κάτω το κράτος». Και όταν κάποιοι πανηγύριζαν για την επιστροφή της δημοκρατίας και καλωσόριζαν τον «εθνάρχη» Καραμανλή, κάποιοι άλλοι συνέχιζαν τους αγώνες σημειώνοντας:

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ,

Η εξέγερση του Νοέμβρη έκανε τους κατόχους και επίδοξους κατόχους της εξουσίας να τρέμουν. Οι προλεταριοί που ξεχύθηκαν στους δρόμους της Αθήνας αφηφώντας όλες τις κομματικές επιταγές, που επιτέθηκαν στα υπουργεία, που έκαψαν τράπεζες, που έστησαν οδοφράγματα, έκαναν την κοινωνική ανατροπή μόνιμο εφιάλτη των εξουσιαστών. Κι αυτοί, για να ξορκίσουν τον εφιάλτη, καταφεύγουν ασύστολα στο ψέμα και την παραποίηση. Οι ίδιοι άνθρωποι που τότε ανακούφισι ένοιωσαν τότε με την καταστολή της εξέγερσης, τώρα δεν ντρέπονται να ανακαλύψουν ότι η εξέγερση δεν ήταν παρά μια φοιτητική εκδήλωση με απώτερο σκοπό τις μεθαυριανές εκλογές και την επαγγελματική τους αποκατάσταση! Κι καμώνονται πως ξεχνούν τις βρωμιές που είχαν ξεράσει ενάντια στην επαναστατική τροπή που πολύ γρήγορα πήραν τα γεγονότα.

Ομάδα εξτρεμιστών, 15/11/1974

...ΤΟΤΕ ΤΑΞΙΚΟ ΜΑΣ ΚΑΘΗΚΟΝ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΟΜΥΘΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ